

πρὸς μέρος τοῦ ὄρους πλάτη.

Ἐκ τῆς δημοσιευομένης ἐνταῦθα εἰκόνης γίνεται δῆλον πόσον δύσκολος καὶ επικίνδυνος εἶναι ἐνταῦθα ἡ εἰς ἐκεῖνο ἀνάβασις· διό, πολλοὶ μὲν ἐπεχείρησαν ν' ἀναβῶσιν, ὀλίγοι δὲ ἐπέτυχον. Πρὸ 15 ἐτῶν, ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος Λούδ ἀνέβη μέχρι τῆς κορυφῆς, καὶ μετὰ τινὰ ἔτη δύο ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ ἀνέβησαν ἐπίσης. Αὐτοὶ ἐστειλαν εἰς τὴν πατρίδα τῶν τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον καὶ ἡμεῖς δημοσιεύομεν, καὶ ὑφ' ἐνός ἐξ αὐτῶν ἐγένετο ἡ ἐπομένη περιγραφή·

« Τὴν 20 Μαΐου 1840 ἦλθον μεν πλησίον τοῦ ὄρους, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωῒας ἀνεχωρήσαμεν, συνοδευόμενοι ἀπὸ τρεῖς μαύρους φέροντας σχοινία καὶ τροφάς . . .

« Καὶ πρῶτον μὲν ἀνέβημεν τὸ ἀπόκρημνον μέρος τῆς φάραγγος διὰ πυκνοτάτου δάσους, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ δρόσος ἦτο τοσαύτη ὥστε κατεδράχθημεν ὅλοι· ὅτε δὲ διέβημεν αὐτὸ, ἐνοήσαμεν τότε κατὰ πρῶτον πόσον δυσχερὲς καὶ κινδυνώδης εἶναι ἡ ἀνάβασις. Ἐκ δεξιῶν ὑψοῦτο ἡ πλάτη, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀναβῶμεν πρῶτην πρὶν φθάσωμεν εἰς τὸν λαιμόν, ὅστις ἔκειτο ὀρθίως καὶ φοβερὸς ἀνωθεν ἡμῶν. Ἀνεβήμεθα δὲ βραδέως, διότι τὸ ὄρος ἐγένετο ἀποτομώτερον καθόσον ἐπροβαίνομεν, τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι ἀφ' ὧν ἀνηρτώμεθα ἐξέλιπον, καὶ μόλις εὐρίσκομεν ποῦ νὰ στηριχθῶμεν. Πολλάκις αἱ πέτραι ἐφ' ὧν ἐπατοῦμεν κατεκρημνίζοντο μετὰ πάταγον, καὶ ἐκινδύνευον νὰ συντρίψωσι τοὺς κατόπιν ἐρχομένους· ἡμεῖς δὲ ὅλοι ὀκτῶ πλην τῶν τριῶν μαύρων. Μετὰ δύο ὥρων κόπον ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς πλάτης . . .

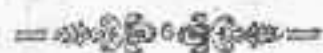
« Διευθύνθημεν τότε περὶ ὄρουν τραχεῖαν καὶ στενωτάτην, ἔχουσιν ἐκατέρωθεν δύο κρημνοὺς εἰς ἄκραν ἀποτόμους, μέχρι τῆς βάσεως δύο βράχων καθέτων 15 περίπου μέτρων ὕψος ἔχοντων. Ἐκεῖ ὅλοι οἱ προηγθέντες ἡμῶν περιηγήται, πλην δύο, φθιόντες ἐπέστρεψαν. Τὸ καθ' ἡμᾶς, μετὰ μακρὰν σύσκεψιν ἀπερρίψαμεν τὰ ἐφεξῆς· ἐθέσαμεν πρὸς τὴν σχεδὸν κλίετον ἐπιφάνειαν τοῦ βράχου, εἰς ὃν ἐπρόκειτο νὰ ἀναβῶμεν, ταμάχιον κλάμου Ἰνδικοῦ τὸ ὁποῖον εἶχομεν μεθ' ἡμῶν διὰ νὰ ὑψώσωμεν σημαίαν. Ἀναβὰς δὲ μέχρι τῆς ἀνωτέρας ἄκρας αὐτοῦ, παρετήρησα εὐχαρίστως ὅτι ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ βράχος εἶχεν ἀνωμαλίαν τινὰς τὰς ὁποίας δὲν ἐβλέπομεν κάτωθεν, δι' ὧν ὁμῶς κατώρθωσθαι νὰ ἀναβῶ μέχρι τῆς κορυφῆς. Τρεῖς ἐκ τῶν συντρόφων μου μετὰ παρηκολούθησαν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἐπροτίμησαν ν' ἀναρτηθῶσιν ἀπὸ σχοινίον τὸ ὁποῖον, δέσαντες στερεῶς, ἐρρίψαμεν πρὸς αὐτούς. Ἡ ἐλαχίστη κίνησις τοῦ καλάμου δι' οὗ ἀνέβημεν ὡς γαλαί, ἤθελε μᾶς κρημνίσαι εἰς βάραθρον βαθύ περὶ τὰ 700 ἢ 800 μέτρα.

Ἀλλὰ μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπηντήσαμεν καὶ ἄλλον βράχον πλέον ἀπόκρημνον τοῦ πρώτου, καὶ ὑψηλὸν περὶ τὰ ἐπτὰ μέτρα, τὸν ὁποῖον ἀνέβημεν μετὰ μεγίστης δυσκολίας, καὶ μετὰ τινὰ λεπτά τῆς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λαιμόν. Ἐμενε λοιπὸν ἡ κεφαλὴ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ὑπερχει-

λὴς πανταχόθεν, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναβῶμεν ἀνευ σχοινίου. Ὁ ξυλουργὸς τοῦ πλοίου μας ὅστις ἦτο μεθ' ἡμῶν ἐρρίψεν ὑπὲρ αὐτὴν ὀρμιάν ἔχουσαν εἰς τὴν ἄκραν μολύβδον, καὶ ὅταν ἡ ἄκρα αὐτὴ ἔπεσε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἐδέσαμεν σχοινίον, οὗτινος ἀνασυνθέντος, ἐκρατοῦμεν ἰσχυρῶς τὴν μίαν ἄκραν ἐνῶ αὐτὸς ἀνέβη διὰ τῆς ἄλλης. Μικρὸν ἔπειτα τὸν παρηκολούθησαμεν καὶ ἡμεῖς.

« Δὲν μετενοήσαμεν δὲ διὰ τὴν τόσην μας τόλμην, διότι ἐθαυμάσαμεν τὸ ὠρσιότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον βεβαίως πανόραμα τοῦ κόσμου τούτου· Ἀναπετάσαντες τὴν σημαίαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἐπίβημεν εἰς ὑγείαν τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, καὶ ἐψάλλομεν τὸν ὕμνον· Ὁ Θεὸς σῶζοι τὴν Βασιλίαν! Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου, οἵτινες μᾶς παρετήρουν κάτωθεν, ἐπυσημῆσαντες ἐχειροκρότησαν ὅταν εἶδον τὴν σημαίαν κυματίζουσαν. Πρὶν δὲ καταβῶμεν, ἀπεθέσαμεν ἐντὸς μιᾶς τῶν σχισμῶν τῆς σεβασμίας κάρας τοῦ Πέτερ Βότ πλάκα μολύβδου, ἐφ' ἧς ἐνεγκράξσαμεν τὰ ὀνόματά μας, Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἡμεῖς τρεῖς Ἀγγλοὶ, εἰς Σκωτὸς, εἰς Ἰρλανδοὺς καὶ εἰς Γαλάτας . . .

« Ἀλλὰ καὶ ἡ κατάβασις δὲν ὑπῆρξεν εὐκόλος· καὶ ὁμῶς κατέβημεν χωρὶς νὰ πάθωμεν τίποτε, καὶ κατεβροχθίσκαμεν τὸ παρασκευασθὲν δεῖπνον. . . . »

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὴν γενικὴν κατάστασιν τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθημεν πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως μηνός, (Φυλλάδ. ΝΖ.) πρὸς τοὺς ἀναγνώστους τῆς *Πανθώρας*, ἐδυνάμεθα καὶ τότε καὶ πρὶν νὰ δημοσιεύσωμεν. Ἀλλ' ἡ κοινοποίησις τελείων πολιτικο-γραφικῶν εἰδήσεων ἐκ μέρους τῶν δημοσιογραφούντων εἶναι ἀδύνατος ἐν Ἑλλάδι, καθόσον ἡ συλλογὴ τῶν εἰδήσεων τούτων, ἥτις παρὰ μόνης τῆς Ἐξουσίας δύναται νὰ γείνη, ἀμελεῖται, ἢ καὶ ἀνὰ που καταβάλλεται τις προντίς, (*) τὰ πορίσματα, ἀναγκαιότατα πρὸς τοὺς περὶ τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν ναυτικὴν ἀσχολουμένους, δὲν φέρονται πώποτε εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ. Καὶ ἀκριβὲς μὲν εἶναι ἡ δημοσιευομένη κατάσταση, ἀλλ' ὠφελιμωτέρα βεβαίως ἦθελεν ἀποβῆναι ἐάν, παρὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων, ἐδυνάμεθα νὰ συμπαραθέσωμεν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποπλευσάντων καὶ καταπλευσάντων πλοίων καθ' ἕκαστον ἔτος, νὰ γνωρίσωμεν πόσα εἶχον φορτία καὶ πόσα οὐ, καὶ ποῖον τὸ εἶδος τῶν φορτίων,

(*) Τὴν προκειμένην Κατάστασιν τοῦ Ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ ἡρانیσθημεν ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργείου, ὅπου εὐρίσκονται ἱκανῶς ἀκριβεῖς εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ.

ποιοι οἱ ξένοι λιμένες πρὸς οὓς διευθύνθησαν, πόσα μετῆλθον τὴν ἐντὸς τοῦ Κράτους λεγομένην ἀκτεμπορίαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας πολλὰ καὶ ἐμποροὶ καὶ ναυτιλλόμενοι ρυθμίζουσι τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν, διορθοῦσι τὰς ἐπὶ πλεονεξίας γνώμας, καὶ ἐπιδίδονται εἰς κερδοσκοπίας καρπιμότερας.

Πρὸς τὰς πληροφορίες ταύτας ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσθέσωμεν καὶ ἄλλας οὐσιωδესτάτας, ὡς παιστήρια τοῦ βαθμοῦ τῆς προόδου τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας ἐπιθυμοῦμεν, δηλαδή, νὰ συγκρίνωμεν τὴν κατάστασιν αὐτῆς ταύτης τῆς ναυτιλίας πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ναυτικῶν ἐπικρατειῶν, ὡς τῆς Γενούης, τῆς Αὐστρίας, τῆς Γαλλίας, καὶ τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλ' αἱ δημοσίαι βιβλιοθήκαι, ὅσας τοῦλάχιστον ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἐπεσκέφθημεν, δὲν περιέχουσιν ἀτυχῶς τοιαύτας, ἐκδιδόμενας, ὡς γνωστὸν, μετὰ πολλῆς ἀκριβοῆς ἐνικυσίως ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίως ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ.

Ἡναγκάσθημεν ἄρα νὰ περιορισθῶμεν εἰς μόνον τοῦ ἡμετέρου Πίνακος τὴν δημοσίευσιν, προσθεύτες ὀλίγας τινὰς ἐρμηνευτικὰς διασαφέςεις. (*)

Ἔτος	Πλοῖα α. καὶ β. κλάσ.	Τόνοι αὐτῶν.	Τὸ ὅλον τῶν πλοίων	Τὸ ὅλον τῶν τόνων.
1834	2183 708		2891.	
1835	2410 760		3370.	
1838	3269	88,502.	3269.	88,502.
1839	3345	89,642.	3345.	89,642.
1840	3184	110,690.	3184.	110,690.
1843	2220 949	15,180. 122,378.	3169	137,558.
1844	2400 1014	15,880. 130,823.	3414.	146,703.
1845	2470 1114	17,280. 143,823.	3584.	161,103.
1848	2527 1456	17,309. 237,914.	3983.	255,233.
1850	2534 1482	18,070. 248,111.	4016.	266,201.
1851	2890 1437	20,011. 237,082.	4327.	257,093.

Ἐκ τοῦ Πίνακος τούτου ἐξάγομεν τὰ ἀξιοσημεῖωτα ταῦτα πορίσματα:

(*) Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ στήλῃ τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων ὁ μὲν πρῶτος ἀριθμὸς εἶναι ὁ τῶν πλοίων τῆς α. κλ. ὁ δὲ ἄλλος ὁ τῶν τῆς β'. Ἐτῶν τινῶν τὰ πλοῖα καὶ οἱ τόνοι ἀμφοτέρων τῶν κλάσεων δὲν γράφονται κατ' ἰδίαν, ὡς μὴ εὐρεθεῖσιν χωριστῶν σημειώσεων.

Ἀπὸ τοῦ 1834, ὅτε τὰ πρῶτον ἐμετρήθησαν τὰ πλοῖα, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1851, ὃ ἐστὶν ἐντὸς 18 ἐτῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων ἐδιπλασιάσθη σχεδόν, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ 1838, ἕως τοῦ 1850, ἦτοι ἐντὸς 13 ἐτῶν, ὁ τῶν τόνων ὑπερτριπλασιάσθη, καὶ μόνον κατὰ τὸ 1851, ἔτος δυσπραγμάτευτον διαδεχόμενον, ἄλλα οὐχ ἦττον δυσπραγμάτευτα, φαίνεται τις ἐλάττωσις ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀριθμὸν.

Μεταξὺ τοῦ 1838 καὶ τοῦ 1839, ἡ διαφορὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων, εἰ καὶ καταδεικνύουσα πρόοδον, δὲν ὑπῆρξεν ὅμως μεγάλη. Ἀλλ' ἀξιοσημεῖωτος εἶναι ἡ μεταξὺ τοῦ τελευταίου τούτου ἔτους καὶ τοῦ ἐπομένου (1840), καθόσον ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν πλοίων ἡλαττώθη κατὰ 161, ὁ δὲ τῶν τόνων ἡυξήθη κατὰ 21,000 καὶ ἐπέκεινα.

Τὸ 1843, ἦτοι μετὰ δύο ἔτη, ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων, ὑπάρχει κατώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ 1840. καὶ ὅμως ὁ τῶν τόνων ἡυξήθη περὶ τὰς 27,000.

Τὸ 1844 ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων ἡυξήθη ὑπὲρ τὰ 300. ὁ δὲ τῶν τόνων περὶ τὰς 9000.

Ἀξιοσημεῖωτος δὲ πάλιν ὑπάρχει ἡ μεταξὺ τοῦ 1844, καὶ τοῦ 1845 διαφορὰ τῶν τόνων, ὑπερβῆσα κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔτος τὰς 14,000.

Ἀλλ' ἡ ἀληθὺς τεραστεία αὐξήσις, ἡ ὑπερτερήσασαι ἀνελόγως τῶν προόδων ὅλων τῶν προηγηθέντων ἐτῶν, εἶναι ἡ τοῦ 1848· διότι, ἐντὸς δύο ἐτῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν τόνων ὑπερέβη τὸν τοῦ 1845. κατὰ 94,130! καὶ τὸν τῶν πλοίων κατὰ 400.

Τὸ 1850, εὐρίσκουμεν ὡσαύτως αὐξήσιν καὶ πλοίων καὶ τόνων, ὅχι ὅμως πολλοῦ λόγου ἀξίαν συγκρινόμενῃ πρὸς τὴν τοῦ 1848.

Ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἐξάγομεν προσεῖπ καὶ ἄλλο συμπέρασμα σπουδαιότατον, ὅτι ἡ μεγάλη λεγομένη ναυτιλίς, ἡ ἐκτεινομένη εἰς τὰς πέρας τῶν Γαδεΐρων θαλάσσης, ἀνεπτύχθη ὑπὲρ ποτε, καὶ διὰ τοῦτο ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν τόνων ἡυξήθη, ὡς εἶπομεν, τεραστείως, ὁ δὲ τῶν πλοίων, ἡ ἡλαττώθη ἢ ὀλίγον προέκοψε.

Πρῶτην φορὰν τὸ 1851 εὐρίσκουμεν ἐλάττωσιν μὲν τῶν τόνων κατὰ 9000· αὐξήσιν δὲ τῶν πλοίων (τῶν τῆς α. ἐσθαίως κλάσεως) κατὰ 300 περίπου, καὶ τὴν δυστυχῆ ταύτην ἐλάττωσιν ἀποδίδομεν εἰς τὰς ἐν γένει δυσχερεῖς περιστάσεις τῆς ἐμπορίας.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων τῆς α. κλάσεως εἶναι ἐν γένει διπλάσιος τῶν τῆς β', ὁ δὲ τῶν τόνων τῆς α. δεκατρεῖς φορὰς ἀνώτερος τῶν τῆς β'.

Πλὴν τῶν λιμένων τῶν Σπετσῶν, τῆς Σύρου, τοῦ Γαλαξειδίου, τῆς Ἀνδρου, καὶ τῆς Κύμης, ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων τῆς β'. κλάσεως ὑπερβαίνει τὸν τῆς α., καθ' ὅλους τοὺς ἄλλους, οὗτος ὑπερτερεῖ ἐκείνου. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ τὰ τῆς α. κλάσεως πλοῖα μεταβαίνουν καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

Ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων ἐξάγεται καθ' ἡμᾶς τὸ γενικὸν τοῦτο συμπέρασμα, ὅτι, εἰάν τινόντι ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων αὐτῶν ἀποτελῇ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ναυτικῆς δυνάμεως, τότε τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος, προοδεύσαν, ὡς ἴδομεν, γι-

γινώσκω καὶ κατ' ἀμφοτέρω, δὲν περικυβάζει, ὡς τι-
ναι ξένοι εἶπον καὶ ἔγραψαν. Ἐάν δὲ εἰς τὸν ἀριθ-
μὸν τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων προσθέσωμεν καὶ τὸν
τῶν ναυτῶν ὅστις, ὡς ἐσημειώθη ἐν τῷ φυλλαδ. ΝΖ.
ἐκτιμήσῃ τοὺς ἐκ. αὐτῶν τοῦ 1852 εἰς 27,566.
ἐπὶ δὲ καὶ τὴν ἐμπειρίαν, καὶ τὴν τιμιότητα αὐτῶν
τῶν ὁποίων εὐαριθμῶν τινῶν περὶ τρεῖς καὶ ἑξήκοντα
ἐκτιμήσῃ, θέλωμεν πισθεῖν ὅτι τὸ ἐμπορικὸν ναυ-
πλοῖον τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, θέλει ἀμύσει ὑπὲρ πάντα
ἕως τὰ τῆς Ἑυρώπης.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

—ο—

Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, παρὰ τὰ Ἄλπεα ὄρη,
παύει κοιλὰς λεγομένη Γοδμάρδκ, ἐνθα κεῖται ἐπὶ
ῥημάλου καὶ δυσόχτου μέρους, ὡς λάκκου ἐσκαμμέ-
νου ἐντὸς βράχων, πολίχνην τι καλούμενον Ἀνδριον
(Andrienn), τὸ ὁποῖον, ἐνεκα τῆς ταπεινῆς θέσεώς
αὐτοῦ, στερεῖται καθ' ἑκάστην χειμῶνα ἑκατὸν κατὰ
συνέχειαν ἡμέρας τῆς ὕψεως τοῦ ἡλίου. Ἐπομένως ἐ-
κείνη καθ' ἣν ἀναρτῶνται οἱ ἡλίοι εἰς τὸν ὀρίζοντα
τοῦ πολίχνης, εἶναι ἡμέρα ἐορτῆς καὶ ἀγαλλιάσεως. Οἱ
αἰτικοὶ, ὁδηγούμενοι τότε ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτέρου γέ-
ροντος, καὶ φέροντες ἀνὰ μίαν ὠόπητταν (omelette),
ἐπισκεύονται ὅλοι ἐπὶ τῆς γεφύρας περικειμένου τι-
νός ποταμοῦ ἢ χειμάρρου. Ἐνθ' ὅτε ἡ ἡμέρα, διασκεδάζου-
σα τὰ περικαλύπτοντα τὸν ὀρίζοντα σρότη, προαναγ-
γέλλει τὴν ἐλευσιν τοῦ περιμενομένου σελασφόρου ἀ-
ετός, οἱ ἐπὶ τῆς γεφύρας προεορτάζουσι τὴν ἐμφά-
κιν του διὰ τερπνῶν ἀσμάτων καὶ χαριέντων χο-
ρῶν, ἀμειλλόμενοι τῆς πρώτης νύκτος τῆς φαινῆς ἀκτι-
νὸς ἐκτοξευομένης ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ πολίχνης τῶν.
Μόλις δὲ φανῇ, καὶ σιωπὴ βαθεῖα διαδέχεται τὸν γλυ-
κὴν θόρυβον ὃν ἀπετέλουν οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἄσμεντα
τοῦ λαοῦ, ὅστις, ἐνθ' ὅτε πρὸ μικροῦ εὐρίσκετο εἰς ἀ-
κατάπαυστον κίνησιν ὡς κύματα ὠθούμενα ὑπὸ σφο-
δρῶ ἀνέμου, αἶφνης διὰ μιᾶς καὶ ὡς ἐκ θαύματος
φαίνεται σχεδὸν ἀκίνητος, ὡς τὰ γαληνιαῖα ὕδατα
τοῦ λίανης. Οὕτω πως σιωπῶντες καὶ ἡρεμούν-
τες προσφέρουσιν ἑκάστος τὴν ὁποῖαν κρατεῖ ὠόπητ-
ταν μεθρησκευτικὴν σεβασμὸν πρὸς τὸν φαινὸν ἀ-
ετέρα, πρὸς ὃν καὶ τὰ βλέμματα πιντων εἰσὶ προσ-
κλινόμενα μεθ' αἰσθητὰ εὐγνωμοσύνης. Τελειωθεί-
σας δὲ τῆς μικρᾶς καὶ αἰσθητῆς προσφορᾶς ἐπα-
νέρχονται ἄδοντες καὶ χορεύοντες εἰς τὰ ἴδια, ὅπου, ἡ-
νωμένοι εἰς συμμορίας, συντρώγουσι τὰς ὠόπηττας.
Ἐξακολουθοῦντες καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ ἐν-
τρυφῶσι καὶ νὰ χορεύωσιν.

Ἐάν τις ἐρωτώσῃ τοὺς ἀπλοῦς τούτους χωρικοὺς
ποῖα τις σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ
ἡλίου καὶ τῆς ὠόπηττης, μαυθάνει ὅτι καὶ οἱ πατέ-
ρες καὶ πάντες οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἐτέλουν ἀνέκαθεν
τὴν τελετὴν καὶ προσφορὰν ταύτην. Ἡ ἀπάντησις βε-
βαίως δὲν εἶναι πολλὰ ἰσχυρά. Καὶ ὁμοίως ποσάκις ἐπὶ

τοιούτων σαθρῶν λόγων στηρίζεται. Ἡ διαγωγή, οὐχὶ
ἀπλῶν χωρικῶν, ἀλλὰ πεφωτισμένων ἀνδρῶν! καὶ ἡ-
γεμόνων, καὶ κυβερνήσεων, καὶ ὀλοκλήρων ἐθνῶν!

I. Δακρυγάλλας.

ΛΙΘΟΓΡΑ.

—83—

Εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Λίλλην, ὑπάρχει μία οἰ-
κογένεια ἔχουσα κληρονομικὴν ἰδιόζουσαν τινα ἀνω-
μαλίαν τοῦ σώματος. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γεννῶνται
ὅλοι μετ' ἑξ δακτύλους εἰς ἑκάστην χεῖρα, ὁ δ' ἕκτος
δάκτυλος σχηματίζεται διὰ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν
ἀντιχειρῶν. Οὕτως ὁ πρόπαππος, ὁ πάππος καὶ ὁ πα-
τήρ, ἅπαντες ζῶντες ἐτι, ἔχουσιν ἀνὰ δύο εἰς ἑκάστην
χεῖρα ἀντίχειρας. Ὁ δὲ πρὸ μικροῦ γεννηθεὶς υἱὸς τοῦ
τελευταίου ἀπεφάσισε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἥδη παρά-
δοξον ἐκείνου φαινόμενον τῆς φύσεως, καὶ, ἀντὶ ἑξ δα-
κτύλων, ἔχει ἀνὰ ἑπτὰ καθ' ἑκάστην χεῖρα, δύο ἀν-
τίχειρας, καὶ δύο ὠτίδας.

— Ἐπειδὴ πολὺς λόγος γίνεται ἀπὸ τινος χρόνου
περὶ τῶν ἀγῶνων τοὺς ὁποίους καταβάλλει ἡ δημο-
τικὴ ἀρχὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα, διὰ φανῶν καλῶν
ὁπωσοῦν τῶν προὑπαρχόντων, καταστήσῃ ὀλιγώτερον
ἀβάτους τὴν νύκτα τῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως μας, ἐνο-
μίσαμεν περίεργον νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅπως
βραδεῖα ὑπῆρξεν ἡ περὶ τοῦ δημοσίου φωτισμοῦ τῶν
Παρισίων πρόνοια τῆς αὐτοῦ κυβερνήσεως.

Πρώτην φορὰν ἐπεχείρησαν νὰ φωτίσωσι τὴν πόλιν
ταύτην τῷ 1558. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, οἱ Παρί-
σιοι εἶχον πρὸ καιροῦ πανεπιστήμιον ὀνομαστόν,
πρὸ καιροῦ δὲ ἐθιωροῦντο ὡς ἡ ἐστία τοῦ εὐρω-
παϊκοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἐντούτοις τὴν νύκτα ἦσαν βί-
βυθισμένοι εἰς σκότος βαθύτατον· διότι ἄλλοτε, ὡς
φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι ἐφρόντιζον πολὺ μᾶλλον περὶ
τῆς ἠθικῆς αὐτῶν βελτιώσεως ἢ περὶ τῆς ἡλικίης τοῦ
πνεύματος τοῦ σημερινοῦ αἵματος εἶναι διάφορον. Ὅπως δὲ
ποτε ἐν ἔτει 1558, αἱ συχνάκις διὰ νυκτὸς γενόμεναι
ἐν Παρίσις ἐπιθέσεις καὶ βιαιοπραγίαι κατέστησαν
ἀπαραίτητον τὴν παραδοχὴν ἀσφαλιστικῶν τιμῶν μέ-
τρων καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας διέταξε «νὰ
τοποθετηθῶσι φανοὶ δι' ἐθόνης περιβεβλημένοι εἰς
τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν.» Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐφύ-
δισε πολὺ τοὺς κακούργους τῶν Παρισίων, διότι μετὰ
δύο μῆνας ἐξεδόθη νέα διαταγὴ παραγγέλλουσα τὴν
ἀντικατάστασιν λαμπτήρων φωτεινοτέρων ὁπωσοῦν
τῶν ἀμυρῶν ἐκείνων φανῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ φωτει-
νοί αὐτοὶ λαμπτήρες δὲν ἐδικαίωσαν τὴν πομπώδη
αὐτῶν ὀνομασίαν, διότι τῷ 1667 βλέπομεν τὸν τότε
διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας ἀνευφημούμενον παρὰ πᾶν-
των, καθὼς τοποθετήσαντα εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς φανούς